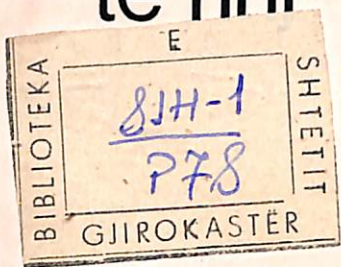

Poezi nga letrarë të rini

A. Rakipi, M. Ahmeti, M. Buçpapaj, R. Dibra, S. Vrushe
V. Dilo, V. Allmuça, P. Zogaj, S. Demolli, F. Kulli

SHH-1
P28

Poezi
nga
letrarë
të rinj

Propaganda për botim nga:
M. N. XHAKHI,
ADHETAR KALIBRI
ISL. N. N.

SHH-1
P28
14140

Në këtë antologji janë përmbledhur poezi të disa autorëve, të cilët kanë filluar të debutojnë me krijimet e tyre të para nëpër organet e shtypit.

Përgatitur për botim nga

MUZAFER XHAXHIU,
ADRIATIK KALLULLI,
ISUF NELAJ.

ALBERT RAKIPI

MBRËMJA E PARË NË FSHATIN E RINISË

Toka gëzohet siç gëzohet nëna
kur bij e bija i ka pranë.

Ndaj kemi ardhur plot djem e vajza,
që tokën djerr ta kthejmë në arë.

Në fshatin e ri kjo është mbrëmja e parë.
Nuk di se ç'ndiej në gjoks këtë mbrëmje,
ulur tek jam te kjo tokë e tharë.

Toka me zë nëne më thotë «mirseardhe!»

Dielli është fshehur pas pishave të larta,
s'më iket te shokët, i vetëm rri.

Autori punon në Shtëpinë e Kulturës Barmash, Ersekë.

NEVIA TIT... 1112/11 1112

Dhe pishat nën yje tundin krahët,
gëzohen dhe ato siç gëzohet një njeri.

Rri e veshtrorj këtë natë të qetë,
që yje ka ndezur në fshatin e ri.
Sa ç'ka yje sot, nesër drita do të ketë
dhe s'do të ketë fare qetësi.

Ka vetëm dy, tri shtëpi të vjetra sot
dhe nëpër fushë fëshfërin bari i tharë.
Nëpër shtëpi të reja do të ketë plot
dhe grurë e zëra fëmijësh në çdo prag.

STACIONE JETE

Ndalet urbani,
dikush hipën,
dikush zbret,
gjallërohet rruga...

Ndalet këtu,
të hipin punëtorët e gurores
dhe pak më tutje
të zbresë kjo vajzë,
e presin fëmijët në shkollën e fshatit.

Dikush paska harruar në autobus
një tufë luleshqerra,
dhe shoferi qesh:
Paska ardhur pranvera!

Ikin ditët,
ikën një stinë, vjen tjetra
dhe xhamat e autobuzit qëndisen
me lule të bardha.

Kështu
hipin e zbresin njerëzit
me buisjen e stinës që vjen,
me të përditshmet fjalë:
Mirmëngjes!
Mirupafshim!
Punë të mbarë!
Dhe shoferi qesh i lumtur,
kur dikush i vete pranë:
«Të lutem ndale këtu!»
Kështu
shumohen stacionet,
siç shumëhiet jeta.

Pranë stacioneve të përditshme

pa tabela që bënq. e shprehin shtet. p.d.M.
shfaqen njerëzit për shtet. e shprehin shtet.
bashkë me agun e ditës së re. e shprehin shtet.

që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.
që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.
që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.

që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.

Dhe të gjithë në kërkim me vull.
që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.
që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.
që shprehin shtet. e shprehin shtet. e shprehin shtet.

HARTIMI I PARË PËR QEMALIN

Mbaj mend hartimin e parë për Qemalin!
Ishte pranverë, ishte maj.
Mësuesja temën shkruante në dërrasë,
dega e bajames trokiste në xham.

Hapat dhe zëri i mësueses ndiheshin në klasë
dhe trokitja e bukur e bajames në xham.
«Nxënës! — Qemali më shumë se jetën donte
lirinë,
Qemali u vra të pestën ditë, në maj.»

Dhe të gjithë u kthyem me vrull
dhe Qemalin me patllake në dorë e pamë.
O, ç'fliste vetë ajo pikturë në mur,
për ditën e pestë të muajit maj.

... dhe me të tjerët...

Pastaj në klasë hyri Qemali vetë, me pushkë në krahë e yll në ballë, e klasa u mbush plot dritë edhe yje, e klasa u mbush plot me partizanë...

... dhe me të tjerët...

... dhe me të tjerët...

LETËR E VËLLAIT

Ti eja në fshat,
më shkruante në letër ai.
Ti eja këtë verë vëlla,
të shohësh dhe grurin e ri.

Ti eja një herë,
të flemë të dy në mullarë,
ku vjen e këndon një mëllenjë
e gruri i pjekur kërcet në arë.

Ti eja në fshat, të shohësh
mbrëmjet dhe agimet e bukura,
ku vajzat dhe djemtë bashkë
në ara punojnë të lumtur.

E KAM DASHUR...

E kam dashur një vajzë vërtet.
Shpesh për të kam mbetur dhe pa gjumë.
E kam dashur, por ajo s'më dësh,
unë mëri s'do t'i mbaj kurë.

E takoj mëngjeseve dhe e përshëndes,
i uroj me vete që të jetë e lumtur.
Ç'na pengon të jemi miq të vërtetë,
shpesh më thonë sytë e saj të bukur.

Asgjë s'na pengon, unë këtë, e di
dhe ne do të jemi miq të vërtetë.
Ndodh që malli i parë më troket në gji,
kur e takoj rrugës dhe e përshëndes.

SI BLERIMI I PISHAVE

Ndodhi një herë,
që bashkë u grindëm.
Midis nesh
diçka u thye, krisi ngadalë,
si ç'mund të krisë e të këputet një degë pisha.
Po pisha mbetet e gjelbër,
edhe pse këputen degët,
Dhe miqësia jonë mbeti,
e bukur,
e përjetshme,
si blerimi i pishave.

NË FSHATIN E BUKUR TË RINISË

Kishin çelur mollët,

plot lule të bardha mbushur.

Ne ecnim të dy në udhën e bardhë,

mbushur me lule, nga mollët këputur:

Këputa një degëz të mollët,

një degë me lule shumë,

dhe degën ta dhashë ty,

atë fund pranvere të bukur.

E more degën në duar,

tek buzëqeshje me sytë e bukur,

pastaj më pe një çast e menduar

lulet e mollës duke shkundur.

A N U E H A S E T I

Pranë grurit të gjelbër atë pranverë
çeli lule e dashurisë,
dhe jetën lidhëm ne të dy,
në fshatin e bukur të rinisë.

Pranë grurit të gjelbër atë pranverë
çeli lule e dashurisë,
dhe jetën lidhëm ne të dy,
në fshatin e bukur të rinisë.

DASMA E PARË

Ishte dasma e parë
në fshatin e rinisë.
E zakonshme si të gjitha dasmat,
veç mungonin fëmijët.

Erdhi një plak në dasmë
(i vetmi që kishte mbetur në fshat),
u gëzuan të gjithë të rinjtë,
në krye të tavolinës e vunë atë plak.
«Gëzuar, — uroi ai, — të na trashëgohen,
fëmijë të na bëjnë një mëhallë!»
dhe të gjithë i ngritën gotat.

Ishte dasma e parë...
mungonin fëmijët e qeshur
dhe nusja në vend të fustanit të bardhë,
një fustan në ngjyrën e grurit kishte veshur.

MËNGJES NË MINIERË

Qyteza i ka çelur dritaret të gjitha
e nga galeritë
hyjnë e dalin minatorët
me një copë diell në ballë.

I gëzohet mëngjesit që vjen
grunaja e gjelbër mbi galeri
e kallzat e pjekura,
me pika vese si me lot gëzimi,
ndihen të lumtura.

Mbi kullën e pusit ngjiten montatorët,
ca copëra mjegullash të hirta rrëzojnë.
Vjen mëngjesi
dita e re agon...

82556

14140

SHOKËT E MI

Kam pak ditë
që punoj këtu,
që zbres galerive
me këta njerës të thjeshtë, të mirë.

Kam pak ditë
dhe më flasiri të gjithë si shok.
O, ç'qenka kaq e ngröhtë fjalë e tyre,
këtu në zemër të malit.

Ende si njoh të gjithë
dhe duart e tyre me ndrojtje i shtrëngoj,
duart e tyre me kallo
më thonë shumë,
duart e tyre, që përkëdhelin fëmijët mbrëmjeve.

SHKËRTIM

Kam pak ditë, por kam shumë shokë.
Këtu mes tyre. Më duan dhe i dua shokët e mi.

NJË ÇAST

Kthehesha nga turni i dytë
një natë vere me yje.

Pas shokëve u ndala një çast,
u ndala në rrugë e s'më ikej.

Ç'më ngjau qyteza ime në mal
si një shtëpi e madhe, e vetme,
mbushur me drita si yje...

ABAZ KERAJ

NJE TUFË MANUŠHAQE

Një tufë manushaqe kryepërpjeta
këputa sot andej nga fusha,
si nga poemat e Naimit
e mora dhe në gji e futa...

Nga petalet e tyre
zhurmë traktorësh frëzoi era,
nga kjo tufë manushaqe
Atdheun në gji e ndjeva...

Tufë e kryepërpjeta
me këmbë të shkurtra
me këmbë të shkurtra
me këmbë të shkurtra

NAFTËTARËT NISEN PËR NË PUNË

Nga hapat e tyre zgjohet qyteti,
dritaret dhe zemrat mbajmë, të hapura,
me këto bori që dëgjohe në periferi
hyjnë përshëndetjet e tyre të dashura.

Mes tyre lëviz dorën një fëmi,
që shkon në kopsht, mbi krahët e nënës,
tek udha e naftëtarëve është lidhur dhe ai,
në ato udhë po ia rrit hapësirat ëndrës..

Tutje në fusha e kodra duken
puset e naftës nëpër shi e erë,
ato do të ngjiten në hapësirat e guximit,
udhë të reja drejt naftës do të gjejnë...

THELLËZA

Çukiti stërrallin dhe nisi këngën,
stërralli hodhi çika përpjetë,
natyra m'u duk edhe më e bukur
në Kurveleshin me kryet përpjetë.

Pastaj nisi të fluturojë
me një degë trëndeline në sqeq,
me krahë frymëzimin më përkundi,
që nëna ma mësoi në djep...

Bilbil Matohiti
kurrë s't'u pre udha,
dhe shkëmbinjt e rreptë
t'u bënë tribuna.

...
...
...
...

...
...
...
...

GËZIMI NË SHTËPINË E RE

Shkela butë mbi qilimin e shtruar,
 Sikur shkela mbi një lëndinë,
 Fëmija i gëzuar m'u hodh në duar:
 Sa e mirë, mor' babi, sa e mirë!

Dhe nënës i qeshën rrudhat e ballit
 Një çast duart në gjunjë i mbështeti,
 E madhe iu duk shtëpia,
 Qindra herë më i madh Pussteti.

FRANO KULLI

SHËNË KUFFI

Këtu heshtjen e çajnë shpesh krismat,
sa herë që shkelësit, vare pa emër kërkojnë.
Zogjtë kur prekin kapotat e ushtarëve
ndalin këngën sikur vigjilojnë.

Grunjërat a frutat edhe këtu rriten
e lule në gji të malit mbijnë,
që ëndrrat t'i ruajmë në gjumin e fëmijëve
kemi mbjellë këtu pagjumësinë.

Autori punon në Vaun e Dejës në rrethin e Shkodrës.

N Ë K O M A N

Gjithçka këtu i takon së tashmes,
erë e athët e gëlqeres,
në muret e ngrehinave mbuluar me eternit,
netët e çelura me flakë saldatriçesh
dhe agu ngjyrë vjollce i mëngjesit,
me shushurimën e holluar të Drinit,
urraaa-të e shtruara të punëtorëve prej të dy
brigjeve,
që rrëshqasin mbi ferrobetonin e urës.

E tashme është gjithçka,
siç është e shkuar qetësia.

Turma shtegtarësh të brigjeve
ndalin në ritmikën e stacionit të vogël
e në pragmbremjet e zhurmshme të klubit —
xhambërsirë...

Reportazhi i parë sapo është botuar,
kineastët akoma s'kanë arrirë.

* * * * *

Ti s'je më gjimnazistja lozonjare,
më ëndrrat lulëmolle e erëftua,
nën mjergull, udhëve të reja prej balte
vetvetes më shumë i ke besuar.

Dhe je mësuar me ndërrimin e turneve,
vjollcë e saldafiçeve më s't'i vret sytë,
me zogjtë të ngjajnë montatorët lartësive
dhe nuk çuditesh si dikur me yjtë.

Ti s'je më gjimnazistja e vogël
me ëndrrat lulëmolle e erëftua;
tani jëmi më tepër se atëherë,
pafundësisht të lumtur burrë e grua.

VRASJA E BUJKUT

...U lëkund si lis pa jetë
dhe ra.

Parmendë e vjetër,
nga toka ngrënë,
mbet e palëvizur në brazdë.
E vranë në atë perëndim lufte
për misërniken

që shokëve të çetës
në male u kish dhënë.

(Ç'u përgjak perëndimi!)

Qielli duket u përmbys,
yjet në faqe malesh ranë,
kallëzat ëndrra, yje iu bënë.

Lulekuqet që çelën atë çast
rrënjët thellë i kishin në dheun e shkrifët,
që më i purpurt u bë.

Brazdat e lëna përgjysmë u përgjakën
tek përflakej agimi.

Në to po mbillej LIRIA.

(U përsjok përherë)

Qisllë e ke u përherë

vjet në tërë mbarë

kalëzë e ke u përherë

lufkë e ke u përherë

trëzë e ke u përherë

që në tërë mbarë

KËNGËT

Lumenjtë verës rrjedhin të qetë,
po rrugën e derdhjes e mbushin me shushurimë.
Këngët, duke u derdhur nga zemrat në jetë,
nëpër tinguj jetën përtërijnë.

Rrodhën e rrodhën ato nëpër mote,
edhe kur jeta derdhte lot.
Ne i zbrazëm këngët prej shpirtit gjithmonë
i mbushëm ato me zjarr e barot.

Lumenjtë verave rrjedhin të qetë,
po rrugën e mbushin me shushurimë.
Këngët duke u derdhur nga zemrat në jetë
nëpër tinguj jetën përtërijnë.

MIMOZA AHMETI

K R U J A

Ngrihen malet, hapen si xhokë,
retë si qeleshe mbi kokë,
tirqet e rrëpirës nga kjo tokë,
shihni Krujën time!

Lahuria gjelbërohet gushës,
dielli që nga mali i qesh fushës,
mes ullishtes fryn puhizë e muzës,
për ty, Kruja ime!

Netët përmbi kreshta kur rrëshqasin,
mijëra drita e ndezin tallazin,
tërë pallatet me kala përngjasin,
shihni Krujën time!

Autorja është nga Kruja, vazhdon vitin e parë në Fakultetin histori-filologji (dega gjuhë-letërsi).

Mes qytetit mbi kalë Skënderbeu,
thua paska dalë me vrull nga dheu,
për liri i ndritka shpatës tehu,
e lirë Kruja ime!

Mbi bedena ngrehur rri kalaja,
flet me gjuhë betejash të mëdhaja,
dielli i Partisë shkrepnin mbi maja,
përflak Krujën time.

NAIMIT

Ti u thirre maleve,
vlon kënga në male,
u këndove fushave,
fushat hedhin valle,
ti u qeshe luleve,
u mbushën petale.
Në vargjet e tua,
zogjtë cicërojnë,
mbi atdheun e lirë,
sot po fluturojnë.
I këndove punës,
të gjithë po punojmë,
sa shumë i dëshje,
ti shkronjat e arta,
pa i shiko shkronjat,
u bënë të zjarra,
gjuha jonë shqipe,

më e mprehtë se shpata.
Si kandil u trete,
ti për Shqipërinë,
pa shiko sa lart,
ia ngritëm lavdinë.
Bujkut e punëtorit,
u këndove ti,
ata zot u bënë,
me nënën Parti.
Ty malli të dogji,
s'vdiqe në atdhe,
por atdheu të mori,
ja, sot je me ne.

POEZIA

Çelur si petalet është poezia,
shpirtrash të ndezur ku skuq dashuria,
kthjellët si Valbona në rrjedhë pranverore,
shpërthen ajo vrullthi si luledëbore.

Bardhësi e saj pastërti më fal,
për buzët e saj ngurrimi s'më ndal,
në ëndërrat e bardha të ditëve të mia,
si lumë i Valbonës buron poezia.

S'I DUA

S'i dua mendimet e palosura
si sirtarët e pajës,
as si flokë të shkuara fresht bigudinash
S'i dua,
mendimet le të shpërthejnë si gjuha
e mortajës,
le të blerojnë si barfollës
rudinash,
le të shkapërdridhen si gjoksshkumti
krua.

GJYSHJA

Rrallëherë gjyshen e shikoj,
të heshtur, të menduar,
ka hyrë thellë, e kuptoj,
në motet e shkuar.

Sa shumë halle ka kaluar,
por i mungon ditari,
të gjitha gjyshja i ka shkruar
te rrudhat që i ka balli.

Po, shpeshherë gjyshja lot me ne,
gëzon e qeshim tok,
na duket sikur është e re,
sikur e kemi shok.

Portreti i gjyshes s'mund të jepet
me një penel të vetëm,
ajo fal hije, ngjyra, drita,
që pasurojnë jetën.

VAJZË MOJ

Nën një bli që hesht në vjeshtë
rri pështetur, dikë pret.
Vijë e buzës sate, vajzë,
gjeth filizash mbi një brazdë,
sytë e tu — i kaltri det.

Futur nën një bli
pret të vijë ai,
ruhesh nga një shi...

KËRKOVA — GJETA

Kërkova në fijet e barit
 thinjat e Shqipërisë,
kërkova në fijet e barit
 flokët e shekujve,
në fijet e barit, gjaku i lirisë
u ngjante fjalëve, njerëzve
 emrave.
Kërkova në fijet e barit
 thinjat e Shqipërisë
dhe gjeta epikën heroike,
bile dhe të fshehta dashurish,
që frynin një puhizë lirike...

VITI I RI NË QYTEZË

Bardhësi borë kompleti yt dhjetor,
shkasin vogëlushët në udhë të kristalta,
tej xhamit me avull po ma bën me dorë
i vjetri vit tek shket përmbi borë.

Një vit i ri zbriti në qytezë,
sonte askush s'tha natën e mirë,
sepse kur dëshën ta thoshnin këtë,
mëngjes i një tjetri vit kishte gdhirë.

DEGËZ GJELBËROSHE

Dega e hardhisë përkundet nga era,
si ajo unë jam,
plot ndijime bime,
unë s'shkund fëshfëritje
për këngë të tjera,
strofa vajzërie prej një tjetër rime.

Tundu lehtë, tundu,
degëz gjelbëroshe,
lehtë-lehtë përkundem dhe unë
në mendime,
farfuritjet tona s'janë trille boshe,
janë çaste të bardha,
plot me ëndërrime.

MUJO BUÇPAPAJ

MALI GËZOHET

Mali gëzohet kur lind qengji,
kur blegërin delja
e lëshon qumësht bari.

Mali fluturon prej lumturie ndër qiej,
lartësohet mali tej qiejve,
kur njeriu i buzëqesh çiltërsisht njeriut.

Mali shkrihet në çaste kënaqësie,
kur vjen pranvera mbi brigjet e lumit,
kur shkrin dëbora e rrokulliset guri në shpat
nën këmbët e kaprojve të bardhë.

Mali gëzohet,
kur mjelësja mbush bidonat me qumësht,

Autori është nga Tropoja. Vazhdon vitin e parë në Fakultetin histori-filologji (dega gjuhë-letërsi).

kur rritet briri i dashit një pëllëmbë,
kur klith një foshnjë e re në shtëpitë e fshatit,

kur hedh çapat e parë një foshnjë tjetër,
kur rrëmben kërrabën e bariut të parën herë,
mali
gëzohet...

QË TË MOS ZEMËROHESH

Mëngjesi zgjoi ditën e sotme
me sqep të qukapikut mbi degëzën e njomë,
të shkurtra duken netët kur pret të bardhën
ditë
me këngë e freski nëpër kroje.

Mbi kraharorin tënd kur ulet dielli
lulet kryet lehtas e largojnë,
sikur i druhen bukurisë sate
papritur te unë duart i afrojnë.

Unë u marr erë, i ledhatoj me dorë
këto lule të këndshme, lule pyjesh,
i prek me dorë, por nuk i këput,
që ti të mos zemërohesh, të mos fyhesh.

KY MAL

Ky mal ka në vetvete
dhembjen e tërë njerëzve,
që e zbraz çdo natë
në puhinë e erës.

Ky mal ka në vetvete
këngët e tërë brezave,
që i zbraz çdo mëngjes
në gurgullimën e krojeve.

Ky mal ka në vetvete
gjakun e tërë të rënëve,
që e kujton çdo pranverë
me çeljen e trëndafilave.

DAULLJA

Zëri yt vjen nga thellësia e kohërave,
zëri yt i rreptë si kohërat,
pas krismës sate mblidhen krushq e nuse të reja,
pas krismës sate mblidhen burra lufte.

Krisma jote shponte tejpertej malet,
lajmi i luftës tundte kullat e lashta,
lajmi i luftës i mblidhte djemtë një nga një,
«O bini burra të vdesim si me le!»

Nën krismën tënde mblidheshin për luftëra
burrat që shponin me jataganë qiellin,
u mblodhën dhe rrokën pushkët e gjata
e për tokën tonë lanë kockat e pikën e fundit të
gjakut.

DASHURINË TONË E NDIEJNË PEMËT

Diku në fshehtësi
pemët ndiejnë hapat e të dashurve
dhe hapin sytë.

Diku në largësi
ndiejnë zërin e të dashurve
dhe hapin lulet.

Diku pranë vetes
ndiejnë duart e të dashurve
i kuqlojnë mollët.

Pemët ndiejnë dashurinë tonë.

UNË I DUA ATA SY

Sytë e tu,
si dy pëllgje uji
ku lahen zogjtë.

Unë jam pranë tyre,
jam i kredhur atje,
nuk dal dot në brigjet e tyre.

Përkrah meje
shoqja ime punon
duajt e grurit
të mbështjellë prej qielli
me yje.

Në sytë e saj
fërfërin fladi në grunja
Unë i dua ata sy,
ku pikojnë yje prej qielli.

PËR SHOKËT

Një natë vere zgjuar
dhe kënga jonë e tretur në të,
në sytë e shokëve
dielli i ditëve tona që udhëton.

Tani jemi diku larg,
në brazdat e tokës,
ku dielli shndërrohet në grurë
e në fruta.

Udhëtojmë
hapësirave të dashurisë sonë,
që na ftojnë sërishmi.

Si një klasë,
si një zile,
si një këng' aksioni,
si një diell vere.

Ditët rrjedhin
në oborrin e shkollës ku mësuam bashkë,
pëpat shndritin në diell
dhe rriten,
si dashuria jonë,
si rrugët tona,
si ngrohtësia e diellit,
e dashurisë së shokëve.

PLEPAT RRITEN

Plepat rriten në oborr,
edhe malli ynë,
këngët janë larg.

Zërat tanë si zogj të vegjël
na kërkojnë ne në klasë.
Ne jemi diku pranë,
diku larg.

Dy duar
presin jashtë, zgjaten,
çasti i ndarjes.

Shokët kanë ikur,
gjethet kanë rënë tërë vjeshtës
mbi hapat tanë,
na i kanë mbuluar.

Mallin jo.

PËR JETË

Për jetë
ia shqyem hijën vdekjes
në netët e gjmëndura
të gjëmave të mëdha të kullave.

I zvogëluam dritaret
vetëm sa për të parë zemrën e hasmit,
që të mos na e dërgonte vdekjen.

I varëm në ballë të vatrës
lahutat me jele të vraçave,
që të mos na tremben dasmat.

I zbrazëm pushkët
në futën e zezë të natës,
që jeta të na vinte e bukur,
me rroba vajze që pret të bëhet nuse.

VALLTARI DELI

Sa herë në bjeshkë dëgjoen daullet,
rudinat i merr malli për Deliu,
e vjetrojnë barin.

Sa herë dëgjoet fyelli në bjeshkë,
ahet i merr malli për Deliu,
i lëshojnë krejt gjethet.

Sa herë dëgjoet këngë në bjeshkë,
krojet i merr malli për Deliu,
e shterojnë ujin.

Sa herë që hidhen valle në dasma,
njerëzit i merr malli për Deliu,
e shikojnë rrugën e bjeshkës...

Tani që ka vajtur në shkollë.

PREÇ ZOGAJ

TË SHTUNAT E BUKURA TË MALËSISË

Një e nga një me çap të lehtë,
nuset vijnë tek vendlindja.
Dhe natyra krejt e blertë
befas u vesh me një mijë ngjyra.

Njërës i rrëzellejnë ende zinxhirat,
tjetra është me barrë të parë,
tjetrën e heqin pas fëmijët,
xhevahiret më të rrallë.

Uji i Veles pushon së ecuri,
çdo gjeth, çdo pellg bëhet pasqyrë,

Autori është mësues në fshatin Velë të rrethit të Lezhës.

mbi tokë si dielli mbi jetën
e derdhin dritë nusërinë.

Nuset trishtuan veç një të diel,
kur ia thanë lotët vajzërisë.
Tani malësia i ka për nder,
kur vijnë si perla të blerimit.

K T H I M I

Mbrëmja afron horizontin,
detin e largët, ishullin.
Malli që kam bëhet erë,
më afron gjithë vendlindjen.

Ishulli këndeje, i gjelbër,
me fyejt e hareshëm të tokës
vë në gjumë zogjtë dhe fëmijët...
Atje kam nënën time.

Hëna del dhe hap qiellin,
u ndan unaza kallinjve
dhe ngjall hijet e bimëve...
Atje kam motrën time.

Nën hijet e lülëve, bimëve
rruzujt e djersës ndizen
dhe vështrohen më yjet...
Atje kam të dashurën time.

NËN HARKUN E PLEPAVE TË BUTË

Atje në rrugën Lezhë-Manati,
nën harkun e plepave të butë,
vinte motra me një djalë të ri...
.....
Ktheva blatishtes pa rënë në sy.

Dhe besova i hidhëruar
se ai më shumë se unë i shkonte në krah.
Lumturia e motrës më ftonte në gëzime,
por lufta, lufta u ndez e s'më la.

...Stërgjyshërit si erë dimri,
me mustaqet si brirë,
ku zemërimi bën folenë,
më shpuan në brinjë,
mërmëritën: Luaj!

Gjyshërit — gjëmime luftërash
e gjithashtu lodra grash
u ngjallën nëpër genet,
urdhëruan: Luaj!

Babai flokëborë
tha: Mbaji frenat mirë.
Në sytë që mbylli fshehu
një qeshje, një dëshirë...

Atje në rrugën Lezhë-Manati,
nën harkun e plepave të butë,
vinte motra me një djalë të ri...
Ktheva blatishtes pa rënë në sy.

ME ATË TRILLIN PREJ POETI

Me atë trillin prej poeti
kërkoj një varkë të lehtë në sytë e tu,
krahët fluturues të zogjve,
detin e kaltër, diellin...

Ti kokën ngre dhe unë shoh
fytyrën time të qeshur...
Gjithë krahët fluturues,
varka e lehtë, dielli
sprapsen pak përpara meje.

K Ë N G Ë

Vij e vij tek sytë e vashës,
përherë i dashuruar pas jetës.
Jam parë e krehur në ata sy,
jam zhytur i tëri si në flakët e diellit,
ballë për ballë, edhe larg shpeshherë, gjithnjë
zot i hareshëm,
se të ndieja pranë si shoqe jete.
Përmes teje më mirë kam parë
përse është bërë njeriu;
për të shpjeguar botën dhe për ta transformuar¹⁾.
Përmes teje i pashë të bukura,
të lehta detyrat e mia.

1) Varg i Pol Eluarit.

Me se s'merret mendja,
ku s'mahnitet shikimi!
Këtë kohë, në këtë vend, s'ka zbrazëti një
sekondë,
edhe kur qepallat ulen mbi sytë me gjumë
puls i kohës në zemra rreh fort.

QAZIM SHEHU

SHËTITJE ANËS HEKURUDHËS

Shëtis rrugës së Mjedës,
këtë mbrëmje shtatori,
dhe me zërat e jetës,
më mbushet kraharori.

Ndriçon përballë Va-Deja,
me një unazë dritash,
më flet për figura të reja,
dhe për tituj lirikash.

Ndriçojnë shtëpitë dyvjeçare,
të ngritura pas tërmetit,
ndriçojnë fjalët amtare,
në vargjet e Ndre Mjedës.

Autori është nga Librazhdi, vazhdon Fakultetin historio-filologji.

Ndriçon kapanoni me të rinjtë,
dhe me sulmues të ditës,
ndriçon lokomotiva,
me sytë e saj përshkënditës.

Ndriçon tujë Taraboshi,
ndriçon zemra e studentit,
ajo ka rritje nga Vermoshi,
dhe trimëri nga Kelmendi.

Ndriçon kjo fushë trime,
me këto ecje oresh,
me reflekse në shina,
prej semaforësh.

TINGULL I HEKURIT DHE I GURIT

Sa herë kur në auditor të ulemi,
do të na vijë në mendje shpesh
tingull i hekurit dhe i gurit,
si një melodi që na u mësua në vesh.

Sa herë kur librat të hapim,
porsi valët e shpejta të lumit,
kur do të lexojmë vargjet e pastra,
do të kërcasë tingulli i hekurit dhe i gurit.

Sa herë kur të ecim udhës,
në pranverë, gusht ose vjeshtë,
do të na vijnë këta tinguj hekurudhe,
si një imazh madhështor, nga Mjeda.

PRËFIM I QERRTARIT PLAK

Ja, ky është fshati ynë,
tha qerrtari plak,
shtëpitë e bardha nxjerrin tym,
nën pemët varg e varg...

Fshati ynë halle madh,
dikur mos pyet si ishte,
çatia e kasolles së thantë,
një metër mbi gardh vinte.

Ishim ne të varfër atëherë,
të varfër 'sa më s'ka,
togje kashte vinim në vend të derës,
dhe sëmundja bënte hata.

Baltrave i mbollëm eshtrat,
dhe gjunjët na u mbushën me ujë,
me lëpushka i mbushnim qerrët,
dhe muzgu na shtinte krupë.

Mbi kurriz vlonte kamzhiku,
dhe fjalët fyese pa pushim,
po një ditë në plumb,
e kaluam gjoksin e beut tim.

URA E RE MBI DRIN

Është kjo urë pa një legjendë,
urë e paharqe, pa mozaike,
por trupin e fuqishëm e nden
në dy brigjet e lumit Drin.

Betoni që ne i gatujmë,
hekurat që ia lidhim fort
dhe kallot tona në duar
do ta bëjnë të rrojë jetë e mot.

Do fryjnë mbi të erërat.
Trenat do kalojnë me shpejtësi.
Këtë urë e lidhën muskujt tanë,
ndaj do të ketë gjithmonë rini.

RITVAN DIBRA

FËMIJËT DHE DETI

E shikoni atë vogëlush
me një copëz deti në sy,
që ndjek me kureshtje vallen e valëve
me kaq ëndje, me kaq ëmbëlsi?

Ai vogëlush i ulur mbi fletë,
ndoshta nesër do të bëhet poet.

I shihni ata fëmijë të qeshur e punëtorë,
tek ngrenë me rërë urat kështjellat?
Ndoshta nesër, veshur me kominoshe,
do të na buzëqeshin nga minierat dhe skelat.

Ata fëmijë me lundërza prej letre,
(porsi deti të pastër e të dliërë),
që ëndrra i hedh në udhëtime të largëta,
me siguri do të bëhen detarë të mirë.

Autori është mësues në Fshat të rrethit të Kukësit.

Gjithmonë më ka tërhequr miqësi e fëmijëve
me të bukurin, me të madhërishmin det...
Ai si një djep vigan u përkund çdo ditë
ëndrrat,
ai si një baba i mirë u ndez çdo talent.

VALËT

Ngrihen valët nga gjoksi i detit,
plot hov, vrull, lart e më lart...
Dhe përsëri bien në gjirin e tij,
si fëmijët në gjirin e babait.

Ngrihen valët e ia thonë këngës,
ca me mërmërimë, ca me zë të fortë.
Deti rrudh ballin e bën vlerësimin:
kjo ish psherëtimë, kjo stuhi e shqotë.

Nga gjiri i madh i popullit-det
ngrihen poetët si valë
dhe bien përsëri në gjirin e popullit
për t'u gënjtur pastaj dhe më lart.

VAJZAT E NDERMARRJES ARTISTIKE
«MIGJENI»

Ishte skenë, a fushë me lule
valle ishte, a shpërthim pranverë?
M'u duk se kishin zbritur
dhjetë, pesëmbëdhjetë ylberë njëherësh.

Ushtoi daullja si bubullimë,
u prish i ylberit spektër.
Një vajzë përshëndet diellin me shami,
thua se fluturon një tjetër.

Pastaj vallja nis e qetohet,
nën një daire, nën një violinë,
thua se dhjetë dallëndyshe
nisen lehtë për fluturim.

Thua se dhjetë dallëndyshe
në skenë vijnë radhë-radhë...
Po t'i shihte Migjeni ynë
ç'poezi do të thurte vallë?

NË REÇ

Një mëngjes të bardhë fshatarët e Reçit,
diku në një shesh, poshtë hijes së maleve,
mbollën një pyll me gështenja të larta
dhe i vunë emrin «Sheshi i Gështenjave».

Pikojnë tani në vjeshtë gështenjat
dhe fëmijët dalin e i mbledhin fushës.
Por ndodh shpesh që bashkë me gështenjat
fëmijët mbledhin dhe gëzhojat e luftës.

LIRIKE

Të kujtohet ajo mbrëmje prilli,
tek ecnim pas punës, e dashur?
Në qiellin me yje, një re e bardhë
si gërshet hënës i qe varur.

Dhe më dukej se thoshje e qeshur,
me sytë që ndrisnin nga gëzimi:
«Cili gërshet është më i bukur,
ai i hënës a ky i imi?»

Dhe unë mendoja atë natë me vete,
kur sakaq fryu erë e fortë;
gërsheti i hënës u zhduk në qiell,
ndërsa i yti mbi shpinë po lot.

NË THETH

Thethi në mes si dhëndër,
malet të rëndë madhështorë...
Si të jenë shtruar në një sofër
e pinë të gëzuar si dasmorë.

Përballë ngrihen prapë maja të larta,
të mprehta, të thyera, krenare...
Si kardiograma të lashta
të zemrës së tokës shqiptare.

K Ĕ M B A N A T

Keni parë këmbanat në muzeun e Durrësit,
diku në një qoshe hedhur pa kujdes?
Janë si një tufë plakash memece, që koha jonë
i flaku
dhe me darën e revolucionit gjuhën ua përdredh.

E di sa do të dëshironin këto këmbana,
t'ia nisnin këngës së tyre përsëri.
Dhe si dikur, në mendjet tona
të mbillnin ankth, trishtim, mërzi.

Ndaj sot në muze i mbajmë,
ca nesër në furnalta do t'i shkrijmë.
Dhe do ta ndiejnë ato peshën e forcës sonë,
peshën e rëndë të trenave mbi shpinë.

RRAPO ZGURI

KUJTIMET E VENDLINDJES

Ndodh që harruar ato flenë në kujtesë
si valët që flenë në një det të qetë.
Po mjafton një zë, një pamje a fytyrë
dhe ato brenda teje brofin shpejt e shpejt.

Marrin udhë nën flladin e ëmbël të mallit,
që njëra pas tjetrës i zgjon, i përpjek.
Dhe plot me gaz drejt vendlindjes rendin,
si valët që flladi i shtyn për në breg.

Autori është nga Dumreja. Vazhdon vitin e parë të Fakultetit histori-filologji (dega gjuhë-letërsi).

B U J K U

Nën hijen e një rrapi, pranë një burimi,
ndanë arës me grurë, ku qeshte gjelbërimi,
u ul ai dhe zogjtë ç'i këndonin.
Dhe pushkë e drapër pranë bisedonin.

Dhe nxori nga torba bukën e grunjtë
me duart e ashpra, plot me dashuri,
me të ish përzier dhe një copëz dheu,
kafshatë nga toka, nga zemra e tij...

S'e flaku tutje dheun me inat,
por bashkë me bukën e mbajti në pëqi.
Dhe ndot nuk do të kish sikur me kafshatën
pak dhe të bluante nëpër dhëmbë ai.

AKUAREL PRILLI

Mbushen plot për plot lumenjtë,
si nga shirat në ditë vjeshtë,
pak dëborë të bardhë malet
majës mbajnë, sa për qeleshe.

Serioze kjo natyra
ish nën bërrucin ngjyrë gri.
Por tani qesh si fëmija,
sapo vesh fustan të ri.

Që nga sythe frymëzimi
këngë të reja po gjethojnë,
arat ëndrra rëndimenti
nën fillade shpesh shikojnë.

Nëpër nete pikon hëna
dritë të verdhë, nga qielli i heshtur,
porsi hurmë në nëntor
që pikon nga degë e zhveshur.

AK-HISSAR

Trokëllima mbi Egnatia,
zhurma qerresh dhe rrëmuje,
re e pluhurit ndjek prapa
gjysmëhënën mbi flamur.

Dy lumenj po shkojnë pranë:
ndanë taboresh të pacak,
shkon Shkumbini në një anë
turbulluar, zemërak.

Duke rendur mes luginash
njëri ujët derdh në det,
tjetri rend mes hingëllimash
valët derdh tek vdekja e vet.

Tek rreh bregun, valë e ujit
shushurin dhe ngre stërkalë,
valë e çallmave në brigje
murmuriu: — Allah, allah!

Kështu erdhën radhë-radhë,
duke shfryrë Ak-Hissar¹⁾,
pranë mureve të tua
tri rrethime, tri sulltanë.

Lak i hekurt përreth teje,
lak në fyt të Arbërisë.
Para portash nxiu tri herë
çallmë e zezë e robërisë

1) Ak-Hissar — kështjellë e bardhë. Kështu e quajnin osmanët Krujën.

Po s'të theu kafshim i gjyleve,
as dhe sulmi më tinzar.
Tri rrethime të prunë zinë
ti tri herë: — Ak-Hissar.

Edhe mbete, veç e bardhë
me bedenat në lëndi.
Ak-Hissar, në vjet e shekuj,
Ak-Hissar në histori.

KËNGA HIMARIOTE

S'e kuptoj papritur si u ndodha
në një breg të rrallë, plot shkëlqim.
Ç'është ky fllad i ëmbël?
Ç'është kjo valë
që kaq ngrohtë të fton në përqafim?

Det i gjerë ti këngë himariote,
iso e thellë, joniane, e pafund.
Brigje zemrash rreh kjo vala jote,
brigje zemrash vala jote shkund.

«Moj nepërka pika-pika» — përcjell era.
Flladi fryn në bregun plot shkëlqim.
Si të rrish në breg kur vjen kjo valë,
që kaq ngrohtë të fton në përqafim?

Q E L E S H J A

Kaq vjet mbi kryet tona
ti zbardh si dëbora në majë.
Atë nuk e shkrijnë dot kohërat,
ty dot nga ne nuk të ndajnë.

Nën ty mendim i shqiptarit
më i sigurt, më i shëndetshëm ish.
Ashtu si kërcellthit e grurit
nën dëborë mes dimrit me ngricë.

Ka qëlluar që shpesh nëpër luftëra
prej gjakut mbi krye je skuqur,
por asnjëherë nuk je nxirë,
asnjëherë nën këmbë s'je ulur.

Kaq vjet mbi kryet tona
ti zbardh si dëbora në majë.
Atë nuk e shkrijnë dot kohërat,
ty dot nga ne nuk të ndajnë.

TRENI I PASDITES

Mysafirë të rinj i solli Tiranës
ky tren i mbasdites, sot.
Njatjeta!
Pallatet zgjasin ballkonet,
si të zgjasin duart në një takim të ngrohtë.

Hapa të nxituar,
valixhe pendë të lehta.
Fytyra të përmalluara, që ecin drejt qëndresës.
Këtu syri nuk hapet nga ndonjë bukuri përrallore,
por nga që është
më afër zemrës.

SAMI GJOKA

SHPIRTI I FSHATARIT

Ky avull që po më del nga rrobat e qullura,
sa shumë më ngjaka me avujt e ugarit
e prej erës, e prej shiut flokët e ngatërruar,
ç'më ngjakan kaq shumë me barin e livadhit.

Trupi kundërmon aromën e tokës,
pluhurin kur mbyt njëpi imët shi,
erën e silazhit nxjerr avulli i tokës,
shpirtin e fshatarit kam thellë në gji.

Autori është kooperativist në Manzë të rrethit të Durrësit.

NE MINIERËN E GËRDECIT

Gugatja e bretkosave gjer natën vonë,
hëna e trishtë qëndronte mbi luginë...

Po rrëzohej vetmia e asaj lugine
si një lis me rrënjë të dala,
vinin djem e vajza me makina,
si në mars manushaqet e para.

U dëgjuan lopata, kazma, që goditën
dhe gremisën lashtësinë. U zgjuan këngët,
ndërtesat e para të minierës u ngritën.
Përjeton kjo luginë çaste lumturie
tek dalin nga nëntoka
me qymyr e me gëzim ngarkuar
vagonat e rëndë.

Kazmat rrapalliten në zhavor,
 asfalti gjer këtu do të vijë.

Te kjo luginë,
 te kjo ish-shkretëtirë në mes të pyllit
 jeta dallgëzoi edhe thellë galerive.
 Verbohej nga drita sy i zi i natës,
 që ikte të fshihej në guva e brinja.

NJERIU I LARTËSIVE

Mbaj mend kur mise shtegtimet kaltërsive, më
zogjtë ende fluturonin me mëndimje të
dëmtuar nga ciflat e shpërthimeve,
shtëpitë gërmadha nxirrnin ende tym.

Kalonin vite, miseshin udhëve të gjata...
mbi skelë lumturojë të çdo stinë, (përfundim)
...fluturaket nga vende fort të largëta
vinin, prapë të linin në hapësirë.

Vështrimi yt — bardhësi agimesh,
qiell i kaltër dashuria jote,
rëndë në pafundësi shtegtimesh
për këtë tokë e kurrë s'u lodhe.

Vajzës nga qyteti në breg të Erzenit

Ky kopsht në këtë shpat kodre kundërmon
 aromën e mollëve të pjekura,
 dy sy të bukur një mall ç'm'i zgjon,
 si pranvera dy sythe të fjetura.

Dhe ç'më zë dhe ç'më ngre peshë një ëndërr
 e bukur, si vajza e atij qyteti,
 në shportë posa hidhja një kokërr të pjekur
 varur sipër degësh një dëshirë më mbeti.

MË RRËMBEN KUJTIMI I ASAJ NATE

Sa herë udha më bie këtej,
këtu ndaloj hapin dhe mendoj,
më duket se gjithmonë këtu të gjej,
natën e asaj vjeshtë rri kujtoj.

Ullinjtë ulin degët ngadalë-ngadalë,
nën ta zbuloj një tendë që s'është më,
hapet e më rrok një i dridhshëm mall,
ngrihet më thërrret një i largët zë.

Këtu nën ullinjtë e blertë një natë,
dasmorët ku hiqnin vallen të gëzuar,
vështrimi yt porsi fillad agimesh
në zemrën time kishte vrapuar.

SHËNIMET NA PËR NË

Rastësisht në një dasmë u takuam,
si dy zogj që takohen në një pemë,
në kryqzimet e vështrimeve tona
një lidhje zemrash e fortë kishte rënë.

Kur u ndamë, gjithçka më qartë kuptova,
mëshnjerezve kërkoja sytë e tu,
me lulërinë e ëndrrave të mbulova
të dua, të dua, të dua!

MËNGJES NË MANËZ

Zogjtë çapkënë cicërojnë e çukatin degëve,
ndërsa drita si mbi pambuk zbret ngadalë.

Hap krahët të rrokë në gjirin tim këtë qiell të
kaltër,
ndjenjat, ëndrrat, dashuria për fshatarët më
përflak.

Ja si ky diell që ngroh sot në Manëz,
prushi i vargjeve ato i ngrohtë kudo,
në gjakun e ndezur të çdo fshatari pakëz
zjarr do të marr, poezinë të ngroh.

VAJZAT E FSHATIT TIM

Si tyl i hirtë mbi lugina,
ngrihet mjergulla mengadalë,
qeshin sy, ndritin fytyra,
bashkërisht punojnë në arë.

Dhe kur djeg zhegu i vapës,
kur udhë, e pemë, e brigje mbushen
me cinxërimën e gjinkallës,
nën hijen e manit ulen.

Rrëshqet ora përmes gjethesh,
zë i tyre shushërin,
dhe vështrimet dritë ylberesh,
nisin rrjedhën në retinë.

Mbi gjergjefët borë të bardhë,
s'bien më lot pikëllimi,
çelin ëndrrat radhë e radhë,
posi lule mes blerimit.

NATË VJESHTE NË STAN

Kënga vjen që nga poshtë,
ku llamburit plot drita fshati,
ëmblass, si uji i burimit
rrekezëlet kur zbret nga shpati.

Natëron kopeja shtrirë,
rri dëgjoj tingujt e këngës,
malli shkon nëpër hapësirë,
gjer tek yjet përreth hënës.

Dasmë bëhet, hedhin valle
djemitë pëllumba, vajzat yje,
unë çobani ruaj të bardhat
dele sontë lart në pyje.

NE KLASE

Çuçurasin kokulur mbi libra,
një gumzhimë e këndshme mbush klasën,
bie nata jashtë. Pika shiu
në kristalin e xhamave përplasen.

Është përqendruar mbi tekst shoku im,
të gjithë jemi kthyer nga të mbjellat,
ngriti kokën shiun porsa ndjeu,
sikur të kish rrokur gjithë pranverat.

E kërkonte kjo mbremje këtë shi të butë,
fara e kërkonte në dheun e vlagët,
sytë fluturuan tej xhamave në muzg,
një ballon gëzimi peshë e ngriti klasën.

SIMON VRUSHO

JAM LIDHUR ME TY.

Më tepër se dita me diellin,
Parti,
jam lidhur me ty.
Mes nesh s'mund të hyjë asnjë re,
s'ka asnjë të çarë,
ku me kollën e saj të hyjë e ftohta,
megjithatë mes nesh ka vend,
ku të futet me të gjithë shqetësimet bota.

Jam lidhur me ty
më tepër se mishi me kockën,
më tepër se gjaku me dejet.

Autori është mësues në shkollën 8-vjeçare të fshatit
Velçan në rrethin e Beratit.

TRAKTORI SHQIPTAR

Duart si plugje lëronin metalet,
skicat, projektet, ç'ish e ç'nuk ish.
Zjeu në mbledhje kazani i debateve:
traktor,
në duart e uzinës ti do të mbish.

Nga balli i uzinës shqetësimi rridhte bashkë me
djersën
dhe që në projektet një zhurmë traktori ndihej.
Kështu mes magjes së metaleve, morisë së
skicave
traktori ynë i parë po ngrihej.

Gjithçka për ty traktor, për ty bukë
mbi gjumin e shkrirë, mbi metalet e tretur,
gjersa ti i buçite veshit të kohës dhe filladitjes
së flamujve,
o fakt i hekurt!

EPJOSI

Në një pllajë, në periferi të Trojës,
me afsh Epjosi¹⁾ preu të sajat drurë.
Nga dërrasat dihet, lind një djep,
por një kalë dihet, nuk lind kurrë.

Por ndodhi më në fund ajo, e papritura,
siç janë të papritura gjithë tradhtitë,
në zgavrat e syve të kalit prej druri
tradhtia kobshëm i nxirte sytë.

Kështu ndodhte, kur pas dhjetë vjetësh
trojanët e quanin të përjetshme lirinë,
harronin së pyjet e bukura të tyre
në duart e grekëve shihnin lemerinë.

Harronin ata se gjërat më të zeza
të bardha si ky kalë shfaqen para syve
dhe si të gjitha gjërat e pabesa
hi u hidhte shikimeve të tyre.

Ndërsa trojanët u verbuan, grekët
zjarre atyre u ndezën në sy,
dhe ç'të shihje mbi bedenat aherë:
në vend të ushtarëve, flakë kish aty.

Atë natë Epjosi, në periferi të Trojës
pa flakët, buzëqeshi dhe ra në gjumë,
ndërsa zjarret Trojën mbulonin,
ndërsa gjithë nata binte erë shkrumb.

HYDROKARBONIDE

Trojë, kurbane për një kalë druri,
kurbane të bënë kundër jetës sate.
Tani në vend të bedenave prej guri
te zgjuarsia e popujve të rri emri.

1) Ai që bëri kalin e Trojës.

1) Ai që bëri kalin e Trojës.

PAVDEKËSIA JONË

Kur Hrushovi vetë s'na gëlltiti dot,
bllokada, mendoi, do t'i gëlltisë patjetër.
Ndërkaq, nga agjensia TASS, kryqëzata e
shpifjeve
niste drejt nesh fluturimin e saj të egër.

Por skuadriljet e zeza të shpifjeve
qiellin tonë të lartë s'e arrinin.
Frazat e tyre të përjargura
matanë piramidave tona binin.

Me ato fraza i mbushnin gojët
e kundër nesh i hidhnin armiqtë tanë.
Kur ne goditjen atyre u jepnim,
ç'dhimbje kanë ndër në zverc, ata vallë?

Ndërkaq na doli para bllokada-murtajë,
ne vinim në punë, në ecje këndonim,
ndërsa idealin e ngrihim më lart
urrejtjen e hidhnim mbi Hrushovin.

Është fakt, ne fituam
siç të fituam dhe ty, pavdekësi,
ndërkohë një epos të ri lavdie
për ty kish ngritur populli, moj Partit!

F A R A

Në dorën e fshatarit

fara: munda buxhë e fshatarit, munda buxhë e fshatarit.

Fara në dorën me dhe; munda buxhë e fshatarit.

Ajo zbutet nga frymëmarrja e tij.

dhe erë buke vjen.

Dhe diç i thotë dorës, pëllëmbës,

si sythet e pemëve në prill, në maj.

Ajo diçka i thotë dhe zemrës

dhe m'udhës së bukur në ballë.

Në dorën e fshatarit

fara.

Mendova:

sikur më gjatë në pëllëmbë t'i rrinte

me siguri aty do të mbinte.

URA E GORICËS

Kanë thënë se Kurt Pasha e ngriti
para shumë e shumë vjetëve,
por dihet me shumë siguri:
ai asnjë gur s'ka prekur vetë.

Po kush e ndërtoi këtë urë
në këmbë të lagjes Goricë?
A s'i pagoi kjo lagje gurskalitësit,
kur pashai paguante rospitë?

Kur kjo lagje dy male guri
nga supet i zbriste në brigjet,
ne kalin me shalë ky Kurti
tundej tek shihte çifligjet.

Dhe kështu që nga themelet
gjer te përmakët, në krye,
«Urë e Goricës», e quajten njerëzit
dhe valët e Osumit mes tyre.

XHUEL! XHUEL!

Motiv popullor

Delet majë malit kishin dalë,
aty dhe çobani.

Bjeri fyellit, delet i thanë,
bjeri fyellit, i tha edhe bari.

Por çobanit vdekja i erdh
kur në sy e kish Xhuel i vogël.

Kush do ta ndillte qenin e mjerë
kur ai të ikte nga kjo botë?

Se fyellit, tha ai, i bie era,
se aty jam çdo dele do kujtojë,
oh, të bëhem zog dhe Xhuelin
ta ndjell, ta përgëzoj!

MBI BEJTEXHINJTË

Kur Naimi shpatë e bënte vargun
e robërinë godiste mespërmes,
ata murmurisnin me zë të zvargur
bejte në mes të kafenesë.

Kur ata lotonin për sy vajze
dhe për vdekjen ngrinin rubai,
në sy Naimi kishte malet
e Skënderbenë të gjallë e kish ai.

E vinte Skënderbeu prapë në Krujë
që lufta të niste ashtu si dikur,
kurse bejtexhinjtë binin në gjunjë
e mekeshin për Mekën, për një gur.

GUYQI KUNDER VIRONASVE NE GAVIN E
SINJES

Kur mbi supet e vargjeve të Naimit
binte dhe binte pluhur lufte,
pluhur binte dhe mbi bejtexhinjtë,
por ky ishte i harrimit pluhur.

Nën këto calina a s'është Tashinajt?
A s'është ato tashinajt xhelqet?
A s'është ato tashinajt e lashit,
që sot do ta korrë dreqit-urtejt?

Ja, si një qivmëdhënë e vordhë
qdo qivmëdhënë poshtë calinës duket
Stabis e alaxave fryr papirës
e kokat-bellere i lëndund mbi supet.

GJYQI KUNDËR VRIONASVE NË QAFËN E SINJËS

Çdo luftëtar nxjerr akuzën-shpatë
në Qafën e Sinjës me suferinë;
koka bejlerësh të mbështjella me çallmë
ngjajnë si fermane që mërdhijnë.

Nën këto çallma a s'është Tanzimati?
A s'fshehin ato tymjake, xhelepe?
A s'mbulojnë ato tradhtinë e lashtë,
që sot do ta korrë drapëri-urrejtje?

Ja, si një gjysmëhënë e verdhë
çdo gjysmëballë poshtë çallmës duket.
Stuhia e akuzave fryn paprerë
e kokat-bejlere i lëkund mbi supet.

QAFËN E SINJËS

Në Qafën e Sinjës, qafat e bejlerëve
u drodhën, kokat në pluhur ranë,
ndërsa çallmat-bosh i rrëmbente era,
Stambollit, siç duket, t'ia shpinte si lajm.

Qafat e bejlerëve
u drodhën, kokat në pluhur ranë,
ndërsa çallmat-bosh i rrëmbente era,
Stambollit, siç duket, t'ia shpinte si lajm.

Qafat e bejlerëve
u drodhën, kokat në pluhur ranë,
ndërsa çallmat-bosh i rrëmbente era,
Stambollit, siç duket, t'ia shpinte si lajm.

Qafat e bejlerëve u drodhën, kokat në pluhur ranë,

SINAN KËRPAÇI

ZËRAT E FEMIJËRISE

Dhe kur rri e mendoj vjersha,
dhe kur jam me shoqërinë,
ca zëra që s'më harrohen
nëpër veshë më cicërijnë.

Ca zëra, ca vogëlushë
nga fshati pranë më vijnë,
u rrita u bëra burrë,
po me ta bëhem fëmijë.

Është fëmijëria ime,
që më gjen dhe në Tiranë,
këto rima këto ritme
zëra shokësh le të mbajnë.

Autori është oficer në Gjirokastër.

1807 KUTRIMI

Ë të vegjëlit e rritur
vend dua t'ju bëj në vjersha
dhe mbi abetare shtritur
dhe pas një topi me lecka.

Mu ashtu siç kemi qenë,
pa teprime asnjë grimë,
dhe të qetë po dhe çapkënë
si përrenj me gurgullimë.

PIANISTJA E VOGËL

Me duar që hedhin valle
përmbi piano sa më rritesh
ti, si artiste e madhe
ulë e harron të ngrihesh.

Këta gishta kaq të njomë,
këta gishta kaq të vegjël,
me këto zëra që zgjojnë
rreth e rreth këtu na mbledhin.

Ata tinguj lart të ngrihen
si thëllëza tufa-tufa,
aq të qetë, aq të rrëmbyer,
sikur të dalin nga buza.

Babi sipër ja ku është,
që nga skela shikon ty,
të afrohet qetë-qetë
me çekan e me miistri.

QENIT TË STANIT

Po si nuk më njohë, o qeni im i mirë,
atë natë kur te dëra e stanit të endha!
Brenda vetes për ty kisha mbledhur sa mall
dhe në vesh më kumbonin sa të lehura!

Si nuk më ndjeve erën menjëherë,
po shfryve rëndë si për t'u turrur,
nën hundë.

Po unë nuk mërzitem, s'të vë faj,
e ku ta dije ti se çdo t'isha unë!

Nuk ika një ditë për të mos ardhur më
dhe për ty hiç fare mos të kisha mall,
se pas tufës së dhive në pyjet e bukura
ta derdhja mbi gurë paguren me dhallë.

SHIHJA NJË GJAHTAR

...Më qëlloi një ditë të shihja një gjahtar,
që me langoin e tij përpara më shkoi,
dhe thashë për qenin me qafën e gjatë:
qenit tim të stanit si vjen as të thoi.

...Më qëlloi një ditë të shihja një gjahtar,
që me langoin e tij përpara më shkoi,
dhe thashë për qenin me qafën e gjatë:
qenit tim të stanit si vjen as të thoi.

...Më qëlloi një ditë të shihja një gjahtar,
që me langoin e tij përpara më shkoi,
dhe thashë për qenin me qafën e gjatë:
qenit tim të stanit si vjen as të thoi.

VJELËSJA E PORTOKALLEVE

C'je moj ti me atë shportë
të mbushur me portokalla,
m'u shfaqe përpara sot,
sikur dole nga përralla.

Po ti s'dole nga përralla:
moj thëllëzë ku je rritur!
Mu atje nën portokalla,
vajzë keq më ke goditur.

Nga më erdhi kjo goditje,
ç'qe ky plumb i përvëluar!
Thëllëzë që rri në pritje,
syri yt më ka qëlluar.

Një si ti në jetë desha,
ndaj nuk kënaqem së pari,
që të më futej në vjersha
duke shkundur baltë ugari.

BISEDAT ME TELEFON

Telat nderen nëpër shtylla
dhe mbi kodra dhe mbi fusha,
ja këtu që nga kabina
zemrën plot me ty e mbusha.

Jo, në zemër ty të kisha,
kemi kohë që rrimë tok.
Tani me shokët kur isha,
zemra më hidhej si zog.

Ne të dy te njëri-tjetri
kemi kohë që kemi hyrë,
mallin në fijet e telit
bëj ta shtyj, po s'ka të shtyrë.

Po dy-tre minuta ç'janë,
për të folur ne të dy,
në çdo ditë sikur më pranë
vjen tek unë e vij tek ti.

**FUSHËBARDHA QË TË BARDHËN E KISH
VETËM NË EMËR**

Liria e atdheut kur kërkonte njerëz,
vendlindja ime s'i kurseve bijtë,
të bardhën, që ti e kishe veç në emër,
ngjyra e kuqe e nxori në dritë.

Nëntoka kish thesare, mbitoka qe e varfër,
e bukura e varfër vendlindja ime ti,
një ditë që njoha veten, kur ndjeva dorën tënde,
lëvizi brenda meje një mal me dashuri.

Kur unë të thirra nënë, ti ishe bërë nuse,
më zbritte nga djepi, më tunde në male,
te një rrudhë e bukur që kishe te balli
nisi rruga ime dhe u zgjat si valle.

Ja, shami e nënës, hiqe vallen tutje,
si të kam mësuar ta hedhësh në thua,
unë në çdo hap timin nëpër rrugën time
pas sikur dëgjoj: bir sa më ngjan mua.

Jo sikur dëgjoj, ky është vetë zëri,
se ti rritjen bijve ua mat gjithë rrugës,
dhe kur dielli lind në Mal të Gjerë,
dhe kur perëndon në majë të Lucës.

VASIL DILO

RRUGA QË ENDET MBI ÇATI

Ju, që e keni parë këtë rrugë,
thoni, ku ka tjetër të tillë, ku ka?!
Ti je e vetme në botë,
moj rrugë belholla nën kala.

Qyteti të jep nga frymë e tij,
nga heshtje e saj të jep kalaja,
ti shkon e brishtë mbi çatitë,
ti rend e lehtë nëpër maja.

Stinët pas teje u harruan
dhe nisën grindjen një ditë,

Autori punon aktor në teatrin dramatik të Gjiro-
kastrës.

po ti rishtas i pajtove,
moj rrugë që endesh mbi çatitë.

Të fshehtat e tyre t'i tregojnë
të rinjtë që vijnë shpesh aty,
Askujt s'ia thua ti ato,
askush veç teje nuk i di.

SHOKËT

I lamë karrot dhe lopatat
e zbritëm poshtë në xhade,
atje ka ardhë autoboti,
që ujë sjell çdo ditë për ne.

Shokët pinë një nga një,
na lanë të fundit ne të dy,
në dorën tënde, të thashë unë,
do doja ujⁱⁿ që ta pi.

Ti buzëqeshe, dhe i vure
duart e tua pranë e pranë,
unë do të doja që ai ujë
të ish pa fund, si oqean.

Kështu përditë na lënë shokët,
të fundit mua edhe ty,
një herë të pimë në duart e tua,
një herë të pimë në duart e mi.

DËBORA NË MINIERË

Ata u futën në ashensor,
e nisën të ngjiten sipër,
ora e dorëzimit të turnit kish ardhë.
Rreth minierës shtrihej dëbora
e pafund, si zemra e tyre e bardhë.

Minatorët mbetën dy grima pa folur,
vështruan tej
dhe kapelet i shtrënguan në dorë.
të befasuar ashtu siç ishin
filluan të luanin me dëborë.

Poshtë në minierë nuk ka qiell me re,
nuk ka pëllumba,
dhe dëborë nuk bie atje,
prandaj ata e duan qiellin
ndofta më tepër se sa ne.

HARQET E QYTETIT TIM

Qyteti im!

Ti nuk ngrite kurrë harqe triumfi,
se pas luftës

një luftë tjetër do të vinte

dhe t'i s'kishe nga të mirreshe me të,

ndaj

në kubetë e pafundme që ndërtove

i pate përfshirë edhe ato.

Kështu u burrërove ti,

qyteti im!

Mbi kube të forta

u ngrit çdo shtëpi,

Heroizmi u takonte të gjithëve,

ndaj ti s'ngrite harqe për një njeri.

BASHKUDHËTARI IM

Te pragu i shtëpisë sonë
me kallamishte dhe me baltë,
qerre shumë kishin kaluar
edhe fshatarë mustaqeartë.

Te pragu i shtëpisë pushonin
e pinin ujë te pusi ynë,
duhan shkëmbenin me babanë
dhe disa fjalë për lirinë.

Vitet me uturimë kaluan,
si vargani i trenave kalon,
mbi pragun që e hëngrën vitet,
një shtresë ne hodhëm me beton.

Tani mbi pragun e shtëpisë
trenat rrëshqasin mbi dy dej,
po babai im nuk është më,
me ta cigare të shkëmbejë.

Unë të dy duart lart i ngre
kur trenat turren që matanë,
për vete një dorë e ngre
dhe dorën tjetër për babanë.

GRYKAT E KURVELESHIT

Hej

gryka të Kurveleshit!
Të shpuara nga isua përjetë,
gryka të gërryera nga gjaku,
gryka të krisura nga rrufetë.

Këtu e pa armiku si luftohet,
këtu e pa si bëhet përshesh,
nëpër këto pesë gryka
vetëm pesë cepat e yllit kaluan
thellë
në zemrën tënde, Kurvelesh.

O TRENA TË MËNGJESIT!

Rrëshqisni mbi shinat me vesë
nën qiellin blu me dy-tri yje,
ju presin punëtorët në stacione
me padurimin e një fëmije.

Ata ngrihen herët nga krevati
ëndrrat e mëngjesit lënë në mes,
ata nisen drejt kantiereve
që ëndërrimi kurrë të mos vdesë.

Ngjiten shpejt në vagona,
me bukën vënë nën sqetull,
gjaku u lëviz poshtë këmishës
dhe dielli u pikon nëpër vetull.

Në këtë orë unë ende fle
dhe ndodh shpesh që ëndërroj,
njeri i vogël do të isha
po t'i mirrja punëtorët nëpër gojë.

O trëna të mëngjesit,
mushkërizgjeruar me punëtorë,
kur jini vallë më të nderuar,
në ç'orë të udhëtimit,
në ç'orë?!

E DIEL DIMRI

Qielli sipër plumb,
malet poshtë gri,
ecim fagepuqur
unë edhe ti.

Horizonti tutje
hapet madhështor,
varganet e reve
na e bëjnë me dorë.

Rruga me dëborë
ende e pashkelur,
si kjo dashuri,
që porsa ka çelur.

Dielli mjaft i zbehtë
lundron në një cep,
duart ne i mbajmë
bashkë në një xhep.

Dhe një zog i vogël,
që shkon nëpër ledh,
mbi flokët e saj
një fjollë bore hedh.

Fjollën e dëborës
unë s'e prek me duar,
ngjan ajo ashtu
si e nusëruar.

ADUJARIA E TË NJË

WALTER RAY

Qielli sipër plumb
majmalet i fsheh,
thonë që dashuria
stinët nuk i njeh.

VIOLETA ALLMUÇA

MËNGJES AKSIONI

Ka çelur ky mëngjes si ëndërr
dhe ëndrra ime me ëndrrat e të gjithëve
për të ardhmen është shkrirë...
Krahëhapur pres buzë Jonit të kaltër mëngjesin,
dhe ai vjen i pastër,
me një kthjelltësi të ndritshme, përtërirë.

Brezaret duken sikur copa qielli kanë grisur
dhe ëndrrat
i shoh lastarë të gjelbër
si shpërthejnë
në prag të këtij agimi të bardhë,
që sapo ka nisur.

Autorja punon në SMT Tiranë.

N E S Ë R ...

Nesër unë nisem në një udhë të largët,
përmes stacionesh, sirenash, borish,
do të udhëtoj nesër udhës së largët
nga Jugu në Veri,
nga Jugu në Veri.

Nesër...

do ngrihem herët që me natë,
herët do hapet porta e vogël e kësaj shtëpie
kur unë të nis udhëtimin e gjatë.

Nesër më pret sërish Veriu i largët,
i largët,
i afërt,
sa unë me portën e kësaj shtëpie,
nesër...

ROJTARI I LËMIT

Midis grurit xha Rizai fytyrëqeshur
mbushte dorën plot,
dhe tek i rridhte nëpër gishta gruri i ri,
si krua i vogël, i pastër,
gëzohej si fëmijë.

Dhe tek rrinte këmbëkryq në lëmë
diçka e rinuar,
si yjet rinojnë natën,
i zgjonte dhjetëra këngë.

SKËNDER DEMOLLI

SHUMË ZHURMË PËR TË COPËTUAR PA ZHURMË

Në pishën e lartë hipi çakalli
e fort bërtiti,
sa ushtoi tërë mali:
— O qenie fatlume dëgjoni!
Fare pa frikë tani jetoni,
ujk dhe tigër njëzëri vendosën
kthetrat të presin, u çarmatosën.
(Do të mbajnë vetëm dhëmbë,
sa për t'u mbrojtur e bar për të ngrënë.)
Si asnjëherë disa u gëzuan
nga strofkat dolën, sheshit vrapuan.
— Nga kush do të mbrohen? — tha një gjeldeti.
— Ne do na mbrojnë nga njëri-tjetri.

Autori punon si agronom në rrethin e Korçës.

Këndoi dhelpra me gaz e drithëruar,
që torollaku shqipen s'e kish dëgjuar:
«Kujdes, kujdes
se do t'ju gjejë mënxyrë,
sa të jenë në këmbë
ujk edhe tigër, kanë po atë natyrë.»
E një kaprolle, tam-tamet kur dëgjoi,
ujkun nga shkëmbi provokoi:
— Të zezës mua
sa m'u mërzit jeta,
më mirë të më mbyste ujku me kthetra,
po ujku kthetrat i paska prerë,
medet, të shkoj tek tigri, ta pyes njëherë!
— Dale, moj se kjo është zhurmë!
Ndryshe nga mua tigri s'mund të bëjë...
— Jo, — tha kaprollja, — nuk na mashtron dot
kurrë,
tani komedinë tuaj e kanë parë të tërë.

QENI DHE KËNDESI

— Pamje nga bota e dollarit —

Një ditë qeni i zonjës Babetë, kur pa të fluturojë një patë ngjerite retë, i tha këndesit me qesëndi:
— Pika! Kur ke dy krahë për të fluturuar edhe ti!
A e shikon kushërirën sa lart që është ngritur, sa dhe me krahë shqipe ti kurrë s'ke për ta arritur!
Këndesit që inat s'i erdhi i kakarit qenit nga gardhi:
— Se kush ngrihet më lart këtu në perëndim, o truthatë, le të matet poshtë dojë me qiratë.

TIGRI DHE DEVETË

— Dëgjoni, o deve, —
tigri u tha,
për qiell edhe
për ju merak u më ha!
Që të mos lagë, t'ju
do ndërtoj mbi shkretëtirë
një çati...
Do të kënaqi!
— Na rrofsh, o tigër,
po në shkretëtirë nuk bie shi!
i thanë devetë.
— Do t'i sjell unë
edhe retë, —
desh që t'i bindë tigrin,
që të gjëmojnë plot rrebesh,
sa të çuditet dimri.

TRUKAN E DOKA

— Nuk e ke keq, —
qeshën, devetë, —
ideja është e mirë,
po ne përcejmë lirinë në jetë,
E brodhi tigrin nëpër botë,
traktati i sigurimit i mbet në letër,
por nuk e hodhi në shportë,
po i gjeti një emër tjetër.

FORCA E ZAKONIT

Miut brenda në një vrimë
një çark i kish zënë pusinë.
Me të lutur ish e kotë,
çarku qenkej kokëfortë.
Por dhe miu dorë s'heq...
Ta provoj, tha, me ryshfet!
Dhe e pyet ç'ka dëshirë,
për të ngrënë e për të pirë.
I thotë çarku, pakëz vaj
më sill, të kalosh kollaj.
— Merre, është nga më i miri! —
I dha miu vaj ulliri,
por matanë s'u hodh dot
çarku e mbërtheu fort.
— Desha, i tha, që të kalonit,
po s'më la forca e zakonit.

NË PËRRALLA DHE NË JETË

Tek udhëtonte në pyll njeriu
i doli përballë ariu, i shpreh
me të shpejtë u ngjiti në pemë,
ku zoqtë kishin folenë.
— Kemi dëgjuar të thënë, —
nisën të cicërojnë, —
bile e tregojnë përrallë
se si një njeri i gjallë,
kur si ti ngushtë ish gjetur,
ishte shtrirë si i vdekur
dhe ariu s'e kish trazuar,
ti nuk e paske dëgjuar?
Qeshi e u tha njeriu:
— Këtë përrallë të gjithë e dinë,
por jam më i sigurt në pemë,
se sa poshtë me arinë.

NË KUNGULLI DHE TJEGULLA

Një kungull plot fletë
u ngjit në kat, të parë, të dytë, të tretë
e më së fundi hipi mbi çati,
kur për çudi formoi një kokë,
që peshë kish me kokë.
Po si u majm mirë,
një ditë pa gdhirë,
koka e velur
i thotë tjegullës, ku ish mbështetur:
— Të jam mirënjohës për jetë!...
Që lart më ngjite deri tek retë! —
Ja priti tjegulla; — Ç'thua?!
Ma dedikon lavdinë mua?!...
Pa unji sytë poshtë në rrënjë,
që të shikosh të madh kush të ka bërë!

MERIMANGA NË HALL

Porsa ra nata
e vuri kujen merimanga:
— Në asnjë qoshe rrjetën s'po ma lenë,
të tëra fijet kudo m'i prenë...
— Qetësohu, e dashur merimangë! —
Ia qau lakuriqi i natës hallë, —
Ka dhe një vend,
moj mbeç pa mend,
ku nuk e luan as tërmeti...
Që sot e tutje pëlhurën ende
në gojë indiferenti!

MERITAVOJA WE HALL

Por... ja n...
e v... k... m...
- N... m... t... a... m...
t... t... t... m...
- G... e... m...
la... t... i... m...
Ka... n...
m... m...
ku... e... m...
O... e... m...
n... m...

PASQYRA E LËNDËS

ALBERT RAKIPI	- Mbrëmja e parë në fshatin e rinisë	3	
	Stacione jete	5	
	Hartimi i parë për Qemalin	8	
	Letër e vëllait	10	
	E kam dashur	12	
	Si blerimi i pishave	13	
	Në fshatin e bukur të rinisë	14	
	Dasma e parë	16	
	Mëngjes në minierë	17	
	Shokët e mi	18	
	Një çast	20	
	ABAZ KERAJ	- Një tufë manushaqe	21
		Naftëtarët nisen për në punë	22
Thëllëza		23	
Bilbil Matohiti		24	
Në shtëpinë e re		27	
FRANO KULLI	- Në kufi	28	
	Në Koman	29	
	Ti s'je më... ..	30	
	Vrasja e bujkut	31	
	Këngët	33	
	- Kruja	34	

	Naimit	36
	Poezia	38
	S'i dua	39
	Gjyshja	40
	Vajzë moj	40
	Kërkova-gjeta	43
	Viti i ri në qytezë	44
	Degëz gjelbëroshe	45
MUJO BUÇPAPAJ	- Mali gëzohet	46
	Që të mos zemërohet	48
	Ky mal	49
	Daujlja	50
	Dashurinë tonë e ndiejnë pemët	51
	Unë i dua ata sy	52
	Për shokët	53
	Plepat rriten	55
	Për jetë	57
	Valltari Deli	59
PREÇ ZOGAJ	- Të shtunat e bukura të malësisë	60
	Kthimi	62
	Nën harkun e plepave të butë	64
	Me atë trillin prej poeti	66
	Këngë	67
QAZIM SHEHU	- Shëtitja anës hekurudhës	69
	Tingulli i hekurit dhe i gurit	71
	Rrëfim i qerrtarit plak	72
	Ura e re mbi Drin	74
RITVAN DIBRA	- Fëmijët dhe deti	75
	Valët	77
	Vajzat e ndërmarrjes ar- tistike «Migjeni»	78
	Në Reç	80
	Lirikë	81
	Në Theth	82
	Këmbanat	83
RRAPO ZGURI	- Kujtimet e Vendlindjes	84
	Bujku	85
	Akuarel prilli	86
	Ak-Hissar	88
	Kënga himariote	91
	Qeleshja	92
	Treni i pasditës	94

SAMI GJOKA	- Shpirti i fshatarit	95	
	Në minierën e Gërdecit	96	
	Njeriu i lartësive	98	
	Mall	99	
	Më rrëmbeu kujtimi i asaj nate	100	
	Mëngjes në Manëz	102	
	Vajzat e fshatit tim	103	
	Natë vjeshte në stan	105	
	Në klasë	106	
	SIMON VRUSHO	- Jam lidhur me ty	107
		Traktori shqiptar	108
		Epjosi	109
		Pavdekësia jonë	112
Fara		114	
Ura e Goricës		115	
Xhuvel! Xhuvel		117	
Pluhuri mbi bejtexhinjtë Gjyqi kundër Vrionasve në Qafën e Sinjës		120	
- Zërat e fëmijërisë		122	
Pianistja e vogël		124	
Qenit të stanit		126	
Vjelësja e portokalleve Bisedat me telefon		128	
Fushëbardha të bardhën e kishte vetëm në emër Rruga që endet mbi çati Shokët		132	
136			
Dëbora në minierë	138		
Harqet e qytetit tim	139		
Bashkudhëtari im	140		
Gryka e Kurveleshit	142		
O trena të mëngjesit	143		
E diel dimri	145		
VIOLETA ALLMUÇA	- Mëngjes aksioni	148	
	Nesër	149	
	Rojtari i lëmit	150	
SKËNDER DEMOLLI	- Shumë zhurmë për të co- pëtuar pa zhurmë	151	
	Qeni dhe këndesi	153	
	Tigri dhe devetë	154	
	Forca e zakonit	156	
	Në përralla dhe në jetë Kungulli dhe tjegulla	157	
	158		
	Merimanga në hall	159	

Poezi nga letrarë të rinj [Përgat.
për botim nga M. Xhaxhiu etj.]
T., «Naim Frashëri» 1983.

164 f.

(B.m.) dhe 891.983-1-822

(B.v.) : 891.983-1-82

P. 78

Tirazhi 1500 kopje

Formati 49x78/16

Stashi: 2204-82

KOMBINATI POLIGRAFIK Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1983